

Tornai József

A XXI. század költői

Ne fogjon senki ködevően
a húrok pengetéséhez!
Nagyot csalódik a világban,
aki most énekelni kezd.
Ha nem tudsz mást, mint összeütni
fülrecsegtető rímeket,
nincs rád szükségük hű agyagnak,
zárd el számítógépedet!

Aluljárókban rettegünk, mint
éjjel jó polgár, aki fut,
s egy hajléktalannak a lépcsőn
két tízest markába nyomunk.
A mai időkben isten
pénztelen lángésszé teszi
a költőket: ők a modernnek
s bankok alávetettjei.

Kolduljon hát mind, aki költő,
másként nincs támogatás!
Nem profi, aki azt hiszi, hogy
ingyen cikk a költői láz,
menthetetlen, ki álfölényből
vagy merő ökörség okán
nem tudja még, hogy ahol ő ír,
nem Svédország, nem Kánaán!

Vannak üres fejek, akiknek
a krimiírás pénzfolyam,
amellyel egy-egy kiadónak
páncélszekrénye tele van.
Hülyítés, ilyen könyv hülyítés,
mégis milliók hiszik el,
kiknek elméjében a szellem
lüktetésére nincs ma hely.

Ha majd Ady, Weöres, Pilinszky
újra olvasókra talál,
ha majd a költészet a nézők
különbjeit elvonja már
a tévéktől: vér mosta filmek
eltűnnek igéink mögött,
akkor mondhatjuk, nézd, Petőfi,
elkergettük az ördögöt!

De addig? Addig tudni mindent
s nagy versekkel őrizni kell,
ami most még húsvéti lelkek
kis kertjeiben bújik el,
és egyszer majd a makkrügyekből
kisarjad az égboltnyi fa,
mert őrzönghet urunk, az undor,
a szépségnek van igazsága.

Kezdetleges ének

Csendes puha ágyad neked az
ne ugorj ki sima hal a tóból
szemed éles arcod neked az
ne hagyd villany kihúnyni a lámpát
habos ezüst-ital neked az
ne suhanj le madár a magasból
könnyű végtelenség neked az
vonat ne kattogj le a sinekről
nővéred vagy bátyád neked az
ne szakadj el levél a faágtól
tégla-házad szobád neked az
ne kerüld el értelem az embert
tartó karod emlőd neked az
le ne szédülj csillag az égboltról
paradicsom-kerted neked az
költő sose mozdulj ki a versből
utolsó szál inged neked az

ne mondj le ó ne mondj le hazádról